

EL GRAN JOC (1)

“Va, Kireko, que quasi ho tenim!”

“Vi, Kiriki, qui quisi hi tinim, ¡TU MADRE EN MONOPATÍN! No me metas prisa, ¡o los plantígrados van a terminar siendo una nube de humo apestoso!”

“Jove mestressa, el cap d'en Kid penja i xoca—”

“¡QUE LE JODAN!” - la Kireko estava esgotada d'arrossegar concursants pel bosc i, cada vegada, semblava que la clariana estava més lluny. De sobte, una estrebada la va fa caure de cul a terra a ella i a totes les pomes del pomer on les dents d'en Kid havien quedat enganxades - “¡A LA MIERDA YA! Aquí se queda. Le pego un post-it y arreando.” - mentre la Kireko rebuscava entre les seves butxaques, la Nalataia mirava el cel infinit i mirava de recordar on era, però no hi havia manera: se n'havia oblidat per complet.

“La pròxima vegada, li penjo un cascavell del coll”

“La próxima vez, lo incrustas en un pedrusco y le das una pajita para que sorba la cena, ¡y así viviremos más tranquilas! Venga, esto ya está. ¡A la taberna!”

“Però els haurem d'explicar qu—”

“¿Des de cuando les explicamos nada? Va, empieza a andar, ¡o te arrastro por encima de cada boñiga de conejo que encuentre... y las hay a puñados!” - les dues tiranes i el seu fidel majordom van enfilear el camí cap a la taverna més propera, deixant en Kid tirat al mig del bosc, amb un post-it enganxat al front. Un post-it que contenia les instruccions que el mantindrien a ell i als seus companys amb vida. Un post-it de baixa qualitat que es va desenganxar un terç de mil·lèsima de segon després que la Kireko l'enganxés. Un post-it que l'Aire es va endur més enllà de l'alzinar on descansava inconscient en Kid. Més enllà de la clariana on la resta de concursants havien estat abandonats. Un post-it que va acabar formant part del niu de l'àliga ombrívola, probablement, l'au més majestuosa i noble que existia. I també la que vivia a més altitud. Vaja, que aquell post-it estava a prendre pel cul, i els concursants més perduts que un fuet en un congelador.

“Ha. Ha.”



“Joder, que dolor de cabe—¿dónde coño estamos?” - l'Atobe s'havia incorporat, esperant trobar-se a la seva habitació, que és l'últim lloc on recordava haver estat, sota els seus llençols i el cul rodó i suau d'en Hibari sota la mà. Però no: sota la mà hi tenia una cosa tova i enganxifosa, una cosa que li recordava una mica a... - “¡MIERDA! ¿POR QUÉ TENGO MIERDA DEBAJO DE LA MANO?!” - es va alçar de cop. Era en una clariana al bosc i els seus companys descansaven inconscients als seus peus - “Y una leche. ¡Eh, panda de perezosos! ¡ EH, ME CAGUEN MI VIDA MORENA, QUE OS LEVANTÉIS DE UNA VEZ!” - poc a poc, i de més proper a les coces de l'Atobe a més llunyà, els nois es van anar despertant del coma induït en el que es trobaven.

“Per què ens atonyines?!”

"Porque estamos en medio del bosque y mis manos están llenas de mierda. Ya ves, ¡QUERÍA COMPARTIR LA EXPERIENCIA CON VOSOTROS!"

"Què vol dir, que som enmig del bosc?"

"Pues a ver cómo te cuento yo esto... alguien, y por alguien me refiero al par de locas que disfrutaban con nuestro sufrimiento, ¡NOS HA TRAÍDO HASTA AQUÍ, EN MEDIO DE NINGUNA PARTE, PARA JODERNOS LA VIDA! ¿Te sirve esa explicación o prefieres que mi raqueta y yo profundizemos más en el tema?" - sense esperar-se una resposta afirmativa per part del seu company, l'Atobe va alçar la raqueta, disposat a arrencar el cap d'en Zoro d'arrel... i la raqueta va començar a brillar i escopir guspires - "¿Pero qué co—?"

"Apa, focs artificials! Més! Més!"

"¡Cállate, Ki—¿eh? Tú no eres Kid."

"És veritat, no hi és. Potser se l'ha menjat alguna criatura del bosc."

"Doncs quina sort." - en Hibari i en Hitsugaya, més per costum que per ganes reals, tenien agafat en Zoro pels braços, perquè no escapés, com sempre intentava fer. L'Ouji se'ls mirava a tots encuriolit i amb cara de tenir moltes ganes d'explorar el bosc. Quan es fes de nit. Sense armes.

"Bueno, bueno, bueno. Creo que hemos sido, jeje, ¡secuestrados!"

"Buf, pues menos mal que nos lo has dicho, ¡PORQUE NADIE SE HABÍA DADO CUENTA! ¡Gracias, Capitán Obvio!"

"Muchas de nada, Sargento Combino los colores como el orto."

"¿Y a qué viene es—?"

"Atobe, mira't la roba." - en Hibari, intentant no esclatar en riallades, assenyalava la túnica verd poma lluent amb estrelles violeta llampant que el seu company vestia tan despreocupadament. El millor, però, era el barret de copa a joc amb la túnica i l'arc de Sant Martí gegant que l'adornava. L'Atobe va abaixar la mirada.

"Voy a matarlas, ¡OS JURO QUE MATO A ESE PAR DE HIJAS DE LA GRAN FRUTA!" - però no era l'únic que feia el ridícul. Tots, a la seva manera, semblava que haguessin entrat dins d'un armari a les fosques i n'haguessin sortit pel costat que no era. En Zura anava tot de negre: mallot negre, malles negres, tutú negre i botes de muntanya negres. En Hibari portava la seva roba habitual però els seus tonfaa eren roses. I amb llacets, molts llacets. A en Hitsugaya li havia crescut una barba de cinc pams i mig, de fusta de castanyer i cor de fibra de drac. La seva hakama ara eren unes bermudes blaves amb dibuixos de palmeres, que deixaven veure una cames esquifides i peludes, i uns peus menuts entaforats dins d'uns mitjons grisos, que havien vist dies millors, i xancletes de piscina. En Zoro portava una espècie de bolquer d'acer gegant. I xancletes amb mitjons. L'Ouji semblava sortit d'una pintura de l'edat mitja, vestit com un joglar, però dels pobres. Dels tremendament pobres. Tan pobres, que ni tan sols tenien diners per a roba, així que anava més despulat que vestit. Però tenia un sac amb pedres.

"Ara seria un bon moment perquè aparegués algú i ens expliqués què passa aquí! Això o una mort fulminant sobtada, qualsevol de les dues opcions seria igual de vàlida"

"Home, posats a escollir..."

"Muerte"

"¿Quién se va a creer que todo un príncipe como yo fuera a vestir así, como un pobretón como vosotros? ¿Qué sinsentido es ése?"

"Eh, eh! Allà hi ha un camí! I una fletxa!" - en Zura va córrer cap a la senyal que els esperava pacientment a l'altra banda de la clariana.

“És una senyal, què esperaves que fes? Cantar cobles?” – els nois es van apropar a la senyal amb precaució, no fos que saltés alguna cosa d'entre els arbusts i comences a arrencar caps i extremitats.

“Bueno, por lo que pueda pasar, yo me quedo detrás vues—”

“¡Que te lo has creído! Tú el primero, que vas en pelotas y estás arma—¡HIJO DE MI VIDA!” – mentre l'Atobe contemplava astorat la nuesa doguriana del seu company, la resta llegia la senyal.

“A la Taverna del Verdulaire us espera la vostra missió. Agafeu el camí que us portarà al poble i... i... acció!”

“Quina merda de rima.”

“No digui això Zoro, que la jove mestressa Nalataia s'hi ha esforçat molt.” – en contra de totes les seves prediccions i previsions, en Sebastian no va sorgir d'entre els arbusts, sinó que es va despenjar de l'arbre més proper. El majordom reconvertit en sargantana descomunal va passejar la seva mirada felina pels concursants de la casa, “Bé, bé, bé, quant de temps sense veure'ls. M'alegra saber que es troben perfectame—”

“¡Habla, engendro del diablo, si no quieres que mi fuego purificador abrase tu alma!” – els crits de l'Atobe anaven acompanyats de les guspies brillants que semblaven sortir de la seva raqueta cada vegada que l'alçava.

“Hahaha, foc purificador? Aquestes guspies? Hahaha, no, em temo que no, Atobe. Això no és cap foc purificador. Ara, jo, per contra...” – amb un somriure carregat d'ullals i un espetec dels seus dits, en Sebastian va calcinar el bosc al seu voltant. Així, sense suar ni res.

“Atobe, abaixa la raqueta o et ben juro que te la faig empassar.”

“Tsk”

“De què va tot això?”

“Seré ràpid, que tinc altres coses a fer. Aviam, han de dirigir-se al poble més proper, entrar a la Taverna del Verdulaire i esperar la seva missió. Oh, i recollir en Kid pel camí.”

“I ja està? Tan simple com això?”

“Hum, no recordo haver dit que fos simple. Però si tanta confiança tenen en les seves habilitats, doncs sí, així de simple. Que gaudeixen de la passejada. Oh, i vigilin amb els animalons del bosc. Semblen simpàtics.”

“I ho són?”

“Sí, és clar.”

“Entonces, ¿por qué deberíamos vigilar con ellos?”

“Perquè poden ser tremendament violents. I obsessius. Sobretot obsessius. Apa, a reveure.” – el majordom va saltar enrere, fent una tombarella a l'aire i va desaparèixer enmig d'un sonor puff i pols pica-pica.

“A mí esto me huele a chamusquina. Y a huevo podrido. Joder, ¡que peste!”

“Seran els cagallons aquests que hi ha arreu.” – justament quan en Hibari s'inclinava per mirar-se'ls de més a prop, una cosa veloç i sense escrúpols va sortir corrent d'entre els matolls que hi havia a l'altre costat del camí i el va envestir, enviant-lo de cap a la roca més dura que hi havia a tota la clariana. D'entre les moltes coses que li van escapar del crani, la més estranya de totes va ser una barra, que es va quedar flotant a mig pam del seu cap, fent pampallugues. La cosa que l'havia envestit se li va situar al davant, va agafar impuls i...

I va carregar de nou contra ell Mig desorientat pel cop i no gaire segur de voler plantar cara a la bèstia aquella, en Hibari va alçar els seus tonfaa, preparat per fer pols a aquella cosa estranyament semblant a en DonPatch, però més peluda i infinitament més agradable a la vista. Però en Zoro va ser més ràpid. Amb el vici dibuixat al rostre i la malícia a les espases, va tallar a juliana aquella cosa boteruda i flàccida.

"Hahahahaha, per fi, PER FI! ARA JA NO PODRÀS TORNAR A DONAR PEL SAC! FOTET!" - en Zoro dansava al voltant del cos inert de la bèstia.

"No necessitava la teva ajuda."

"No t'estava ajudant pas, només em carregava en DonPatch! M'HE CARREGAT EN DONPATCH! BUAHAHAHAHA!" - i va fer puff. El cos d'en DonPatch va desaparèixer en un esclat de fum. I en Zoro seguia ballant. Els nois es van apropar on eren aquell parell i, del no res, una veu musical va anunciar que en Zoro havia guanyat 5 punts d'experiència. Una barra semblant a la d'en Hibari flotava per sobre l'espatlla de l'espadaixí. Era de color verd intens - "I això què coi és?" - en Zoro va provar d'agafar la barra però no se'n va sortir. La barra li va clavar una queixalada. Ara en Zoro tenia un dit menys.

"Me da que ya sé de qué va esto" - va dir l'Ouji mentre en Zoro perseguia la barra per la clariana, reclamant el seu dit a crits.

"Pues escúpelo. ¡Y tápate, por favor, que empiezo a sentirme acomplejado!"

"No encuentro nada lo suficientemente largo para tapar mi enorme cipo—"

"Té, la meva jaqueta" - va oferir en Hibari. No va solucionar gran cosa, però menys és res.

"Como decía, ya sé dónde estamos. De hecho, una vez fui yo, el genio maligno detrás de todo, y—"

"OUJI!"

"Amigo mío, las prisas no son buenas consejeras. Y tenemos tiempo de sobras hasta que cabeza de sapo recupere su dedo, si es que lo logra, porque la cosa no pinta muy bien..." - l'Ouji feia referència a la incapacitat d'en Zoro per capturar a una barra inanimada que volava davant seu, rient pels descosits, mentre insultava descaradament l'espadaixí, qui llançava amenaces buides a l'Aire, que passava per allà sense malícia ni rancúnia i se les tornava amb pessics als mugrons, "En fin. Una vez secuestré a unos inocentes niños de primaria para que jugasen conmigo a—"

"No m'agrada gens com comença aquesta història."

"—los Caballeros Siderales del Espacio, un juego de rol donde cada nuevo encuentro atorgaba experiencia a los niños—"

"Ni com segueix."

"—os, esencial para los nuevos retos y misiones a los que debían plantar cara. Fue un RPG interactivo que desarrollé para someter a mis deseos a cual—"

"RPG?"

"Porno. Seguro que es porno. ¿Tú has visto lo que calza el tipejo este? ¡¿CÓMO NO IBA A SER PORNO?! Ahora resultará que tenemos entre nosotros al Maestro Definitivo del Entretenimiento para Adultos... ¡y yo perdiendo el tiempo con vosotros!"

"Role Play Game."

"¿Lo cual?"

"RPG vol dir Role Play Game. És un joc de rol."

"I tu com ho saps això?"

"Tinc vida fora d'aquí."

"El mafiosillo ha dado en el clavo. Efectivamente, estamos metidos en un juego de rol. Eso o estas son las vacaciones más raras de mi vida."

"Aleshores, la barra aquella que en Zoro persegueix inútilment..."

"Indica nuestros puntos de experiencia y vida. Si. Y la tuya está casi a cero del tortazo que te has dado con el pedrusco."

"Espera, espera, espera. M'esteu dient que som dins d'un joc de rol, que tenim una barra indicadora de... vida i que podem perdre punts si ens estimbem prou fort contra una pedra?"

“Més o menys. Sí.”

“D'acord, d'acord. De putis. Hiba, ajuda'm a buscar la pedra més grossa que vegis i incrusta-m'hi amb totes les teves forces, aviam si així em moro i puc sortir d'aquí! Va, va, que no tenim tot el dia!” - en Hitsugaya buscava amb desesperació un pedrot prou gros i dur però en Zoro se'ls estava carregant tots a cops de katana. La seva batalla contra la barra estava sent èpicament patètica.

“Vine aquí, coi de covarda, i planta cara com ho faria... com ho faria... PLANTA CARA I DEIXA DE CÓRRER!”

“Bueno, cada loco con su tema. A ver que yo me entere: estamos viviendo un juego. Uno que, sin duda alguna, ha sido orquestrado por ese par de locas sociópatas y del que, me juego mis gayumbos de la suerte, jamás podremos escapar, por muy muertos que estemos, ¿no?”

“No lo he dudado ni un segundo.”

“En teoria, l'única manera d'abandonar el joc serà guanyant. I no, no morint Hitsugaya, així que deixa de buscar pedres!”

“Lo primero que debemos hacer es descubrir cuál es nuestro personaje. I después—”

“Sortir d'aquí.”

“Sobreviure. Primer cal sobreviure i després ja sortirem, d'acord Hitsu? Va, dóna'm aquesta katana. No hi fa res, al teu coll. Així, molt bé. Molt bé. Bon jan.”

“¿Y la ropa que llevamos no nos dará ninguna pista?”

“Lo único que me dice a mí es lo japutas que son.”

“Opto per anar a la Taverna aquella. Potser així descobrim alguna cosa més.”

“O morimos en el intento. ¿Por qué no?” - amb la katana d'en Hitsugaya sota el braç i arrossegant en Zoro per les orelles, l'Atobe, l'Ouji i en Hibari van emprendre el camí que els havia de portar a la Taverna. I a les respostes que tant anhelaven. Però sobretot a la taverna.

“Espera, anem a una taverna? I per què no m'ho heu dit abans?!”

“Porque estabas muy ocupado peleándote contra una barra flotante, ¡y nos ha parecido un desperdicio perdernos el espectáculo! ¡VENGA, TIRA PA'LANTE!”

“Oye, ¿y Kid? ¿Y el otro?”



“Aleshores, quan arribem a la Taverna, apareixerà algú que ens donarà una missió, no?”

“Presumiblemente”

“¿Supongo que liarse a raquetazos con todo quisqui hasta que aparezcan Vaca y Burra para arrancarnos el alma, que es lo que nos vamos a dejar en este maldito juego, no lo contempláis, verdad? Ya sabéis, para darle emoción al asunto...”

“Mentre pugui emborratxar-me fins a caure inconscient, a mi ja m'està bé” - darrera seu, en Hibari ja tenia els tonfaa preparats però, de sobte, alguna cosa veloç i empenyada va sortir corrent d'entre els matolls i va impactar directament contra els genolls d'en Zoro al crit de YIHA! L'espadatxí va caure de cul a terra, amb tant mala sort, que va aterrar damunt d'un niu de vespes talp i—, “COM QUE VESPES TALP?! Des de quan les vespes viuen sota terra?!”, —i aquestes van emprendre el vol, atacant indiscriminadament a tots els presents. Era sabut per tots els habitants de la Marca que no convenia empenyar les vespes talp. Tothom coneixia les històries dels exploradors incauts que havien confós els seus ruscs amb els de les abelles colibrí. Mai acabaven bé; al final, l'explorador sempre moria agullonat per centenars de milers

de vespes talp i els seus subalterns, els abellots senglars, una animalons tranquils però immensos, amb uns ullals afilats i serrats, que usaven per rascar la molsa dels arbres però que, en situacions de perill, o per ordre directa de les vespes talp, feien servir per empalar els seu enemics. Pel cul, habitualment.

“¡MALDITAS SEAN TUS MUELAS, CABEZA DE SAPO!” , els nois miraven de treure's del damunt les vespes talp però n'hi havia masses i els havien agafat massa afecte.

“Si coneguéssim les nostres habilitats, això seria més fàcil!” - els tonfaa d'en Hibari no eren especialment efectius contra les vespes talp. Eren uns insectes tan malhumorats i tan excessivament confiats en les seves supranormals habilitats que no dubtaven ni mig segon en llançar-se de cap cap a l'enemic per deixar-lo com un col·lador. Encara que l'enemic fos una barra d'acer inanimada. Elles s'hi abraonaven igual. I la derrotaven. Ben aviat, en Hibari es va trobar sostenint uns mànecs brunzidors.

“¡Cáspita! Pues claro, eso es lo que precisamos. ¡Bien pensado, amigo mafiosillo!”

“Sí, molt ben pensat Hibari, però... QUIN CONY D'UTILITAT TÉ SI NO LES SABEM?!”

“HO DIU A LA BARRA!”

“QUINA BARRA?!”

“¡LA QUE TENGO AQUÍ COLGA—! No, espera, que no rima. ¡Mierdas!”

“Zoro, querido, aprovecha tu altura y dinos, ¿qué ven tus ojos de elfo?” - l'Ouji havia escollit córrer d'un arbre a un altre, intentant confondre el seu enemic, però li estava sortint regular: les vespes talp no eren estúpides. Vivien sota terra, però no eren idiotes. En Zura ni tan sols provava d'evitar els cops. Ell seguia la filosofia de les meduses: deixar-se endur. I per això, saltava d'abellot en abellot, com si fos una pilota de platja.

En Hitsugaya plantava cara a una facció de l'eixam tremendament coordinada: formaven amb precisió militar al seu voltant i enviaven kamikazes des dels diferents flancs, aprofitant aquests atacs per colpejar des de l'extrem contrari. Però el jove shinigami es coneixia totes les estratègies militars escrites i per escriure, així que es limitava a congelar vespes talp a l'atzar, esperant que alguna d'elles fos la que manava. Meh, un parell de picades més, i cauria rodó.

“¡ZORO! ¡HAZ ALGO ÚTIL Y DINOS QUÉ SOMOS DE UNA MALDITA VEZ, ZOPENCO!” - l'Atobe mantenia a ratlla les vespes talp amb les poderoses corrents d'aire que creava quan brandava amunt i avall la seva raqueta. Això i que havia arrencat a córrer tan bon punt havien aparegut les vespes talp i es trobava prou lluny com perquè no el creguessin part del grup.

“Això intento! Però m'han agafat mani—” - tot un equip d'exploradores va entrar per la boca de l'espadatxí. En Zoro es va quedar quiet, com si això servís de gaire... Va caure fulminat a terra. La barra d'en Zoro va començar a pampalluguejar històricament.

“Ui, diria que se está muriendo”

“¡Y una leche, que luego nos toca arrastrarlo! ¡EH, TÚ, BATIDO DE ESPINACAS, YA TE ESTÁS LEVANTANDO!” - l'Atobe va agafar embranzida i va saltar per damunt dels seus companys, per damunt de les vespes talp, per damunt dels abellots senglars, per damunt fins i tot dels núvols... i va caure damunt de les costelles d'en Zoro. Bé, la seva raqueta; ell va quedar suspès a l'aire, com si no pesés més que un bri d'herba. La punta de la raqu—

“Punta? Però si és rodona, no té puntes!” - —eta emetia llum, una llum càlida que va estabornir les vespes talp i els abellots senglar, una llum que es va veure a la Taverna del Verdulaire, una llum que va encegar el propi sol, una llum que no va evitar que les costelles d'en Zoro esclatessin en mil bocins i l'espadatxí quedés fet plastilina.

“Atobe, li veig la barra! No et moguis!”

“¡Siento decir que no me gusta como ha sonado eso!” - però en Hibari tenia raó: la barra d'en Zoro es mantenia a mig camí

entre la presència i l'obliteració total, més que suficient per veure que la seva habilitat era la del—

“Guerrer! Hi diu Guerrer!”

“DONCS QUINA NOVETAT!”

“¡Cierra el pico si no quieres que te incruste la raqueta en la columna vertebral!” - també la barra de l'Atobe era visible... i molt brillant, com si estigués xuclant la vida d'en Zoro de manera voluntària i traïdora. Com si pretengués esborrar del mapa aquella ésser dispensable de la terra. Com si—

“QUE SÍ, QUE EM VOL MORT! I tu, treu-me la puta raqueta del damunt!”

“¡Ei, Hibari!, ¿me vas a decir lo que pone en mi barra o tengo que cargarme al mamarracho éste?”

“Sanador. Hi diu sanador!”

“¡¿Qué?! ¡¿Soy el puto médico del grupo?! ¡¿ME TOMAS EL PELO?! ¡PORQUÉ NO TIENE NI PUTA GRACIA!”

“Hahahahaha! Ara et fots i em cures!”

“¡Me caguen...!”

“Atobe, amigo mío, eres un matasanos”

“¡MENOS CACHONDEO!”

“Pero si no me estoy riendo. Sólo digo que eres un matasanos”

“¿Un matasanos?”

“Exacto, un matasanos”

“Hum... un matasanos. Bueno, éste muy vivo no está pero, para lo que le queda en el convento...” - va alçar la raqueta, va agafar impuls, va somriure maliciosament, molt maliciosament... i l'Ouji també. De fet, allò eren riallades malèvols. Tots dos reien malèvolament. I en Zoro estava escagarrinat.

“Mentida! Jo sóc molt valent... però si em traieu el sociòpata aquest del damunt, MILLOR! Eh! Eh! Què fots tu? QUÈ COI FOTS!? Deixa estar la raqueta! Jau! JAAAAAAAAAAAAAU!” - però l'Atobe no va jaure. De la raquetada que li va caure, en Zoro va acabar partit per la meitat.

“Si ens matem entre nosaltres, no en sortirem mai, d'aquí.”

“Pues se lo dices a él.” - les dues meitats d'en Zoro provaven d'apallissar l'Atobe sense gaire èxit. I el tennista les estomacava amb entusiasme, el mateix entusiasme que experimenta una persona en ple mes de Juliol, a les dues del migdia, torrant-se al sol i a quaranta graus de temperatura.

“Dos de set. És una mitjana de merda, però menys seria res. L'Atobe és el Sanador i en Zoro el Guerrer”

“I què punyeta vol dir això?”

“Esto quiere decir que uno cura y el otro pega. Aunque, en el caso de Atobe, ambas cosas son lo mismo. Él te pega y luego, si tiene un buen día, a lo mejor te pega más y, en el proceso, te cura. Pero nunca se sabe. Quizá te pega mucho y te mata que, a su manera, es una cura, puesto que una vez muerto, ya no te afecta nada más. Pero claro, eso sirve con cabeza de sapo, que tiene la molesta habilidad de sobrevivir a todo, por lo que matarlo es algo únicamente temporal. Así que quizá sí le cura que le peguen. También pudiera ser que para curarle haya que correrle a hostias, con la posibilidad que las mismas lo dejen K.O. Quiero pensar que habrá que encontrar un equilibrio entre zurrarle hasta morir y zurrarle hasta curarlo, siendo ambas opciones no excluyentes entre ellas. Vamos, que puedes pegarle hasta quedarte a gusto, querido amigo tenista.”

“I tu ets el Bard.”

“¿Yo?”

"Tu. Parles i parles, sense dir res. Això és el que fan els bards, donar pel sac."

"No t'amoïnis, segur que ara tampoc ens decep. Morirem per culpa seva, està claríssim."

"¿Quiere decir eso que mi función en todo esto es hablar hasta que mis cuerdas vocales esten en carne viva y no pueda siquiera carraspear por miedo a perderlas?"

"Ouji, per què somrius?"

"¡ME ENCANTA! ¡Soy el narrador del cuento! Veamos, pues... Zoro intenta pegar con saliva las mitades de su cuerpo pero Atobe se lo impide soltándole una patada en la entrepierna. ¿Por qué la entrepierna? Bueno, es un punto anatómico esencial para un hombre: sin entrepierna, se pierde el equilibrio que nos sostiene. Fijaos como se dobla por la mitad, cayéndole la parte superior de manera ridícula y patética al suelo lleno de caca de... ¿conejo? Si, porque no: CONEJO. Aunque bien pudieran ser excrementos de humano dado el tamaño, pero seria un poco raro que alguien defecara de esa manera por el bosque, ¿no? El ser humano tiende a concentrarlo todo en un mismo sitio. Por vergüenza, seguramente. En cambio, los dogurianos no sentimos tal cosa: nuestras glándulas melíferas secretan unos ácidos que nos corroen la vergüenza desde muy temprana edad, así que no tenemos. Ni pizca. Por eso tenemos este comportamiento tan errático. Por eso y por la droga, pero ese es otro tema. Pero yo estaba contando que cabeza de sapo sigue partido cual melón, aunque eso no le impide cagarse en nuestros muertos, cosa que hace constantemente y sin mucha gracia, la verdad. En fin, que Hitsugaya, cansado de tanta tontería y, muy probablemente, dejándose llevar por mi verborrea interminable, ha desenvainado su katana y corre directamente hacia mi perso—" - amb una destresa que ningú sospitava, en Hitsugaya va entaforar la beina de la seva katana a la boca de l'Ouji i la hi va lligar al clatell. Sí, la funda rígida d'una espasa. Per això remarcava el terme "destresa", perquè se n'ha de tenir molta per poder fer-hi un nus.

"Bé, ara que el tenim calladet, què fem, Hiba?"

"Trobar en Kid i la taverna dels ous"

"Oyesme, ¿y la somanta palos que hemos recibido, nos da puntos o algo? ¿Somos más fuertes? ¿Más habilidosos?"

"La somanta palos l'he rebuda jo i NO, NO SÓC MÉS FORT! PERÒ SÍ ESTIC MÉS MORT! I torna'm les cames, desgraciat!" - l'Atobe havia agafat pels peus el semi-tors inferior del seu company i l'arrossegava darrera seu, com si fos una aixada, passejant-lo per totes les roques afilades que trobava.

"Vols dir que arribarem vius a la Taverna?"



Van trobar en Zura uns quilòmetres més endavant, fent companyia en Kid, que estava penjat d'un arbre. Cap per avall. Amb dianes pintades per tot el cos i diverses dagues penjant de la roba. En Kid havia estat atacat.

"Noo, DE DEBÒ?!"

"Eeeeeei! On éreu?! Fa estona que us esperem!"

"Sí, i el molt cabró diu que no em vol baixar, que és treball d'equip! QUIN EQUIP?! Però si no ens suportem!"

"Nosaltres? On eres tu, que has desaparegut de sobte!"

"Jo? Doncs fer el que ens ha dit el majordom: seguir el camí del bosc! I m'he trobat amb molts amiguets!"

"NO, NO EREN AMICS, CAP DE CIGRÓ! Eren els bandits que m'han penjat aquí!" - igual que passava amb els altres, la roba d'en Kid era un claríssim indicador del seu paper en aquell joc: l'uniforme de gala dels Boy Scouts. Però els nois eren una mica curts de gambals i no acabaven d'entendre les subtileses. Mentre en Hibari i en Hitsugaya baixaven en Kid de l'arbre, i

l'Atobe arribava amb les parts disperses d'en Zoro, l'Ouji va plantar el cul damunt d'una roca enorme i enfurismada.

"Ea, ea. Y bien, Zura, ¿qué aventuras has vivido por el bosque en nuestra ausencia?"

"Doooncs, un arbre m'ha donat punts d'experiència!"

"No te'ls ha donat pas! Hi has caigut de morros i te l'has carregat!"

"Espera, si le metemos a los árboles, ¿nos llevamos puntos?" - amb la raqueta alçada, l'Atobe va córrer directe cap a l'arbre on en Kid encara penjava i el va atacar, amb tan mala sort que l'arbre es va moure i va clavar una fuetada al tennista, enviant-lo volant un parell de quilòmetres endins, acompanyat d'en Kid, que no havia aconseguit desfer-se a temps de la branca.

"Bueno, pues mientras vuelven del paseo, a ver si logramos adivinar quiénes somos."

"I on anem!"

"A emborratxar-me!" - en Hibari es va assegurar que el seu tonfaa quedava ben encaixat al crani del seu company abans no va seure a terra. Una veueta ronca i sinistra va anunciar que havia guanyat 100 punts d'experiència. "Com que 100 punts?! Però si jo només n'he guanyat 5 quan he esbudellat en DonPatch! Quina injustícia és aquesta?!"

"La que a mi me sembla bé, carallot" - va contestar la barra d'en Zoro i, aprofitant la sorpresa de l'espadatxí, li va arrencar un tros d'orella. Com si fos un gat, i la barra una rata, en Zoro va perseguir-la pel bosc, esperant que, aquesta vegada, la persecució acabés amb ell alçant-se victoriós.

"Potser podríem atonyinar en Zoro per torns i guanyar experiència ràpida."

"No, home, no cal que l'atonyineu. Ja us els regalo jo!" - la barra d'en Zoro va començar a repartir punts entre els presents, mentre en Zoro la perseguia. Però cada vegada ho feia amb menys ganes. Tan poques ganes que, al final, va caure esgotat a terra i ja no es va alçar més.

"Ai, no se, es como si estuviéramos engañando a alguien. Casi me sabe mal lograr tantos puntos sin darle una paliza..." - en Hitsugaya s'havia aixecat i arrossegava pel peu el cos inert d'en Zoro, que va deixar davant dels seus companys.

"Apa, ara ja el pots atonyinar a gust." - en Hibari prenia notes damunt d'una roca aprofitant la sang que havia esquitxat els seus tonfaa.

"D'acord, crec que ja ho tinc"

"El què?"

"El nostre paper a la vida. Mentre vosaltres patiu per la honorabilitat dels punts, jo m'he dedicat a observar què hi deia a les nostres barres"

"Sempre he sabut que eres el més espavilat de tots."

"I el públic ha nominat Espia... en Zura. Enhorabona, ara depenem de la teva limitada intel·ligència i capacitat d'infiltració per sobreviure."

"Oh, oh! No us decebré! Seré la millor espina del món!"

"Doncs comencem bé..."

"Hitsu, tu ets el Mag. Pots fer màgia."

"Ah sí? Vaja, no me n'havia adonat! Mai hagués pensat que la meva capacitat per congelar coses seria degut a uns poders místics més enllà de tota comprensió! DONCS MIRA TU QUE BÉ!"

"¿Y tú quién eres, querido? Y no me digas el Paladín que todo lo puede, porque te recuerdo que no das al abasto con Atobe."

"Jo sóc l'Assassí, cosa que em deixa en molt bona posició per desfer-me de tots vosaltres sense haver de pensar cap excusa."

"Pues como siempre. Vaya novedad. Entonces, tenemos un Sanador, un Guerrero... bueno, un cuarto de guerrero que no serviría ni para cazar coles, un Mago, un Espía, un Asesino, a Kid y yo, que soy un Bardo. Oye, ¡pues ni tan mal! Es un equipo equilibrado a la par que variado. Podrían habernos dado el mismo papel a todos y esperados sentados a que nos muriéramos del asco. De esta manera, por lo menos, sólo morirán algunos. Chachi, ¿no?"

"Has dit que tenim "un Kid"?"

"És que no sé què és."

"Y como tener eso ya es suficiente tortura, dará bastante igual su papel en todo esto. Más vale que nos acostumbremos pronto a su inepti—"

"¡JAJA, NO ESTÉS TAN SEGURO, ALIENÍGENA DE TRES PATAS!"

"Tres comes? I on és l'altra?"

"Me la tapa la chaqueta de Hibari. ¿Quieres verla?"

"La jaqueta?"

"Sí claro, ¿qué otra cosa podría querer yo mostrarte?" - l'Atobe tenia agafat per l'orella en Kid, que no parava d'exclamar-se sobre no sé què d'una cama esmicolada per una raqueta o vés a saber. Anaven coberts de fulles, branquillons, cagades de colom i uns xampinyons cantaires que admiraven efusivament la virilitat de l'Atobe... tot i les queixes d'en Kid.

"¡El medio metro éste es un Explorador!"

¡Así que lo ha mandado de misión! - van cantar el xampinyons.

"Si, bueno, los bajos no se limpian solos."

¡Y lo ha disfrutado un mogollón!

"Atobe, pots demanar els bolets cantors que tanquin la boca? No ens interessa la teva vida sexual."

"¿Es envidia lo que escucho? No te preocupes, Hibari, que siempre serás mi favorito."

"Preferiria la mort, gràcies."

"Si en Kid és l'Explorador, què cony hi fa aquí, gastant el nostre oxigen? No hauria d'estar explorant?" - d'una coça al cul, l'Ouji va enviar en Kid camí enllà, perquè explorés el bosc i les seves criatures. Els altres el van seguir de lluny.



"Entonces, este antro pestilente, ¿es la famosa taberna?"

"Això és el que m'ha dit aquell home que feia olor de vi al carreró." - a l'explorador del grup li queien unes llàgrimes grosses com melons per les galtes. Havien arribat al poble al capvespre, després d'hores de voltar... cosa que havia estranyat moltíssim als vilatans, perquè la clariana que els nois havien descrit estava a l'altre costat del cementiri. I el cementiri es trobava al final del poble.

"Doncs a mi em sembla un lloc molt acollidor."

"Acollidor? Més aviat familiar..."

"Familiar?"

"Fa la mateixa pudor que tu."

"JO NO FAIG PUDOR!"

"És clar que no, germà!" - el parell de trolls que passaven per allà van alçar el puny en senyal de germanor amb en Zoro, però el guerrer estava massa ocupat esquivant draps xops de vinagre que en Hitsugaya i en Hibari li llençaven. En Zura

havia desaparegut entre la multitud ètnica que bevia i fumava a cada racó, al·legant que la seva habilitat com espia el convertia en l'eina perfecta de mort i destrucció massiva. L'Atobe ho va dubtar moltíssim. De fet, li va semblar tan inversemblant que el seu company fos capaç de descobrir res, que va tirar pel dret i es va encarar al taverner.

"A ver, tabernero cervecero, buscamos la misión de nuestras vidas, pero me acompañan una panda de lelos y no la encontramos. Así que va, confiesa, ¿quién y dónde se reparten?" – de sota de la barra, el taverner va treure una escopeta de caça tacada de pólvora i sang. Els seus ulls guenyos no mentien: no tenia gaire clar com es disparava. Però els músculs dels seus braços cridaven als quatre vents que seria molt capaç de partir-los la columna amb l'escopeta en mode porra.

"La la laaaaa," – va començar a cantar l'Ouji – "La la, ¡GUAAAAAA GUAAAAA RRRRRRRRRRPA RRRRRRPA! ¡GAAAAAAH!"

"¿Pero qué coño haces, anormal? ¡NO ME GRITES EN LA OREJA!"

"Calentaba la voz. Soy un bardo, debo cuidar de ella." – despullat tal i com va arribar a aquest món de cavallers sense recursos, princeses granota i mags alcohòlics, l'Ouji es va pujar damunt la barra, exhibint les seves joies més preuades, causant més d'un esglai per part de la clientela, i va començar el seu poema musical – "¡Oh, bastardos aquí reunidos! Desechos humanos que os revolcáis en el estiércol de vuestras almas, ¡escuchad mi plegaria! ¡Sentid como el ser luminoso elevado por encima de vuestras feas cabezas reclama atención! ¡En el sinfín de recovecos, ennegrecidos por la pestilencia de vuestros quehaceres, se esconde una misión! ¡Mi sagrada y divina misión! ¡Encontradla, esclavos, y no pasará vuestros cuellos por la guillotina! ¡Venga, ¿a qué carajo esperáis?! ¡Uh, dos!" – tot i els seductors moviments de cintura de l'Ouji, els vilatans van entendre a la primera que els havien insultat... i no els va agradar gaire. Al parell d'encaputxades que s'asseien al fons de la taverna sí els va fer prou gràcia.

"¿Vamos a morir? Vamos a morir" – d'entre la multitud enfurismada i armada amb pals de fusta va aparèixer una capa. I de sota la capa, un raig de llum verd com les maragdes que, per pocs centímetres, no va foradar el maluc de l'Ouji. Però sí li va rebentar els ous. Les dues encaputxades van riure tant escandalosament que la seva tapadora se'n va anar en orris.

"¡JAJAJAJAJA, BYE-BYE, HASTA OTRO RATITO!"

"¡A REY MUERTO, REY PUESTO!"

"¿Y eso qué fósiles tiene que ver con que el extraterrestre haya perdido sus ridículas pelotillas espaciales?"

"Meh. És que l'altre dia vaig veure un cartell publicitari de Narcos y em va fer gràcia la frase. Igual que el dia aquell que vaig descobrir allò del convent i—"

"Vale, vale, vale. No empieces. ¡Eh, piltrafillas, venid aquí!" – la Kireko va treure una navalla de l'exèrcit suís de la butxaca i va assenyalar els nois. Ells, i tant bon punt havien escoltat les seves cavernoses riallades, havien provat a dispersar-se, amb resultats funestos. De fet, ho havien fet tan refotudament malament, que els vilatans els havien lligat de mans i peus a la llar de foc i ara es coïen lentament al costat d'un porc esventrat.

"Híbari, jo no vull estar aquí."

"Ningú vol! O és que et penses que en tenim gaire ganes, de sortir del foc per caure a les brases?!"

"LES BRASES SERÀ EL QUE T'EMPASSARÀS COM TORNIS A FOTRE EL NAS ON NINGÚ T'HA DEMANAT!"

"Doncs si volies privacitat, no t'haguessis deixat lligar a la meva esquena!"

"No m'he deixat, M'HI HAN OBLIGAT! I EL CUL NO COMPTA COM ESQUENA!"

"Doncs a mi em sembla que estàs molt cò—"!

"¡SILEEEEEEEEEEEEEEEEEEEENCIO! ¡Me cago en la mesa que os parió! ¡Plantígrados!"

"El que la Kireko vol dir és que si no tanqueu aquest cony de forat amb dents que teniu a la cara, no us podrem oferir una missió. I un grup de mercenaris sense missió és igual d'útil que una corrent d'aire atrapada en un got."

"Un moment, vosaltres sou les de la missió?!"

"Plantígradamente"

"¿Y teníais que esperar a que el mentecato nudista se subiera a la barra a dar la nota?!"

"Bé, era això o donar-vos la missió en un sobre lacat. Jo crec que així és més educatiu."

"EDUCATIU PER A QUI?!"

"Per a mi." - un foc verd, guiat per una torxa sostinguda per una mà més blanca que la neu, els va atacar.



"¿Vas a dejar de perseguirnos con la dichosa antorcha o qué?!"

"És la meva funció." - el misteriós encaputxat no era altra persona que l'Ulquiorra, vestit amb armadura, i disposat a batre's en duel amb l'alegre grup que els nois de la casa havien fundat.

"Ningú ha fundat res!"

"Ens han deixat abandonats en aquest joc sense sentit per pur egoisme!"

"¡Exacto! Querido Ulquiorra, ¡no te dejes engañar por ese par de viles ratas! ¡No eres un condón! Tu valía va más allá de—"

"¿Condón? ¿Por qué un condón? ¿Qué cojones tiene ese hombre en la cabeza? ¿POR QUÉ UN CONDÓN, PLANTÍGRADO?" - però l'Ouji no havia fet cas a la interrupció, com sol passar habitualment, i el seu discurs havia seguit sense vacil·lar, endavant, cap a nous horitzons incomprensibles...

"—no debes rendirte! ¡Hay un amigo en mí! Tómalo, ¡y crucemos juntos hacia el más allá! Un nuevo despertar de la mente que alzará nuestras almas por encima de las nubes y las capas de polución que rodean este planeta insalubre y mortífero. Un planeta que ha visto días mejores, incluso millones de miles de días mejores, pero que los humanos se han empeñado en joder hasta el fondo porque, ¿qué más da? Sus vidas son cortas y miserables, una agonía constante que les pudre el cerebro y el sentido común. Por eso, tú y yo debemos guiarles, ¡porque nuestras mentes superiores, nuestros cuerpos incorruptibles y nuestros avances tecnológicos capaces de vencer a la muerte nos dan todo cuanto necesitamos para brillar en este estercolero humano: ¡PODER! Repite conmigo, alma perdida, ¡PO-DEEEEEEEER!"

"Segueixo sense veure clar això del preservatiu..."

"No ho veus clar PERQUÈ NO HI TÉ RES A VEURE!" - l'única cosa bona que havien tret d'aquell monòleg tremendament innecessari era que l'Ulquiorra ja no els feia cas, tenia massa problemes intentant entendre què pretenia comunicar-li l'Ouji.

"Si empieza a salir humo, avisad. A ver, vosotras dos, ¿de qué va esto?"

"Estáis fofos, plantígrados. Y no queremos gastarnos los dineros en revisiones médicas. Así que os traemos aquí, os obligamos a pegaros un poco con... con... con alguien, ¡yo qué se! Vosotros corréis, nosotras miramos desde el sofá de casa y, luego, de nuevo a la madriguera. Una medalla, una copa... ¡y a mamarla!"

"Acaba de dir que estem grassos?"

"Sí, ho ha dit"

"Noooo. La Kireko no ha dit que estigues grassos com vaques lleteres, noo—"

"No, no. ¿Yo, insultar esas criaturas bendecidas por las diosas? Jamás. Os he llamado gordos. Así, a secas." - el pal brillant de l'Atobe va començar a brillar encara més...

"El que ella volia dir és que... bé, doncs que... ja sabeu... d'això, que jo—"

"QUE HEMOS VISTO ELEFANTES RECHONCHOS MÁS DELGADOS QUE VOSOTROS!"

"Però com se suposa que hem d'estar grassos SI NO HI HA MENJAR A LA CASA?!"

"¿Tengo pinta de experta en nutrición? ¡Y YO QUÉ SE!"

"Sí, sí, tot molt bucòlic, però què coi hi fotem aquí?! Aquesta és la gran pregunta!"

"Home, Zoro, aquesta qüestió ha portat de cul a generacions de filòsofes i mares solteres que, en un intent per comprendre el món que les rodejava i el perquè del gènere masculí, s'han endinsat en laberints dialèctics i mentals que cap altra entitat, humana o alienígena, seria capaç de copsar. És per això que respondre a la teva pregunta implica remuntar-nos a l'inici de la vida, concretament, la vida dels dinosaure a la terra—"

"¿No se supone que el bardo soy yo?" - a la taverna regnava el silenci, només interromput per les burrades sense fonament que la Nalataia explicava a l'aire. La Kireko havia après a ignorar-la anys enrere, així que va aprofitar que la tenia entretinguda i els va explicar als nois la seva missió.

"A ver, la monguer ésta ha perdido la Gran No-Se-Qué de color Sangre y no la encuentra. Así que lo vais a hacer vosotros. ¿Por qué? ¿Porque no! Estamos en un país libre... libre para obligaros a hacer lo que nos salga del higo."

"Què li heu fet al pobre Shuu?"

"¿Yo, al sinsangre? Na. Es ella quien lo ha perdido. Mirad, para variar con el hilo argumental de casi todos los especiales, Nala se ha puesto hecho un basilisco porque el pelirrojo sudaba de su puñetera cara. Así que en lugar de hacer como cualquier persona normal, y darle de ostias hasta dejarlo sin sentido, le dio por encerrarlo aquí dentro, con tan mala suerte, que le perdió la pista. Y ahora se arrepiente."

"Molt, molt. Vull que torni a casa, que el trobo a faltar. Però en Shuu s'entesta en desaparèixer i així no hi ha manera de mantenir encesa la flama de l'amor."

"A lo mejor va a ser ése el problema."

"Veureu, la Kireko i jo també l'estem buscant, no us penseu que només som aquí, de taverna en taverna, perquè la Kireko es posi les botes amb el menjar exòtic!"

"No, no, i ara."

"Sí, salta a la vista que les especialitats culinàries no són el seu objectiu." - la Kireko tenia al davant un senglar sencer, banyat en mel, amb un meló a la boca. Tot i que era ben morta, la bèstia tremolava. I en Kid també, que la Kireko ja l'havia confós un parell de vegades amb el saler...

"Total, que ens cal ajuda. El problema és que, com que formem dos equips diferents, ens estarem trepitjant constantment."

"I si unim els nostres equips?"

"No, Kid. Les normes són les normes. Un cop formats, els grups de mercenaris no poden col·laborar entre ells. Aniria en contra de l'esperit dels RP—"

"No pas. La gràcia dels RPG és trobar membres nous que suplementin les habilitats dels alt—" - la forquilla de la Kireko, amb la Kireko encara enganxada al seu extrem, es va clavar a la galta d'en Hibari qui, i a causa del pes afegit de la musculosa presentadora, va acabar a terra. Damunt d'un bassal viscós i d'olor sospitosa.

"Como decía Nala, Santa Rita, Rita, lo que se da, no se quita... y si seguís poniendo en duda las reglas de nuestro juego, ¡OS VAMOS A QUITAR HASTA LOS HIGADILLOS!"

"Acabáramos, vuestro juego. Entonces, ¿sois vosotras las artífices de tal proeza digital?"

"Plantigradísicamente."

"Així, si guanyem aquest combat que us heu tret de la màniga contra l'Ulquiorra, ens donareu alguna avantatge o com va això?" - en Zoro tenia les espases al davant, damunt la taula, i les estava polint amb un parell de pedres que havia trobat a terra. El fru-fru de les roques contra l'acer temperat constituïa una música sinistra a la ja de per si sinistra situació. En Zoro, no obstant, no n'estava al cas: ell només tenia la batalla, al cap. El sorollet estrident que sortia de les seves katanes li era completament indiferent. Als seus companys no.

"¡MALDITA SEA TU CALAVERA, CABEZA DE SAPO! ¡Para de una maldita vez con los pedruscos o los voy a usar para sacarle brillo a tu glóbulos oculares!"

"Estic nerviós! I quan em poso nerviós, necessito fer alguna cosa amb les mans!"

"Doncs escanya't, si tantes ganes tens d'usar les mans!"

"Això no ajuda gaire!"

"No te ayudará a ti, querido, pero a nosotros nos salvaría el día." - en Zura es va situar dissimuladament darrera d'en Zoro i va enganxar la seva orella a l'esquena de l'espadatxí.

"Sento alguna cosa!"

"És el seu COR?"

"Lo dudo mucho. Serán gases."

"GASOS ELS QUE TENS TU AL CAPI!"

"¡Pues más listos que los tuyos, cabezón!"

"Bueno, pues cuando os canséis de pegar gritos, vamos terminando, ¡EH!" - la Kireko tenia al davant les restes del senglar i es gratava la panxa peresosament. La digestió començava a fer estralls i la Nalataia va decidir intervenir abans el globus no rebentés i aquella alegre trobada quedés en res.

"Aviam, dieu que us voleu estomacar amb l'Ulqui per obtenir no sé quin cony d'avantatges, no?"

"No, no volem fer-ho però està palplantat a la porta, dalla en mà..."

"I NO SEMBLA QUE TINGUI INTENCIÓ D'APARTAR-SE PER VOLUNTAT PROPIA!" - en Hibari i en Hitsugaya feia estona que intentaven fugir de la taverna, perquè era evident que allò havia estat una trampa, i si havien de morir, preferien que fos a l'aire lliure, on només els poguessin humiliar els animalons del bosc i els elements. Però l'Ulquiorra no els deixava passar. Cada vegada que ho intentaven, s'enduïen un mastegot. La idea era que ho fes en Kid, però semblava més suspicax que de costum.

"Evidentment. Quina seria la gràcia, si s'apartés? Això és un RPG. Les recompenses us les heu de guanyar."

"Así que ésta es nuestra oferta: le soltáis una somanta palos al monocromático y nosotras os soltamos unas monedillas por las molestias."

"¿Qué mierda de recompensa es ésta? ¿Unas monedas? ¡Hola! ¿De verdad creéis que con este cuerpo para el pecado no puedo lograr algo más que unas míseras monedillas? Con mi esbelta figura como recompensa, gano el juego sin mover medio músculo y aún me sobra brío para derrotaros en mil juegos más. No, dulces señoritas, me dan igual las monedas. Lo que yo quiero son ventajas de verdad. Privilegios, como alguien de mi estatus merece. Inmunidad diplomática para los territorios que visitemos, antídotos contra serpientes errantes, un lecho mullidito por las noches... premios a mi valía."

"Diràs a la vàlua de tots, no?"

"No, no lo digo."

"Sangonera."

"DEIXEM-NOS DE PUNYETES I DESTROSSEM A PALS L'ULQUIORRA! BUAAAAAAAAAAAA!" - en Zoro va carregar contra el

pobre Arrancar, que mai sabia molt bé com se suposava que havia d'actuar en situacions com aquesta. No tenir cor era una càrrega feixuga que el nostre benivolgut amic suportava amb estoïcisme i molta dignitat. Però en Zoro era cada vegada més a prop, així que actuant de l'única manera que li va semblar raonable, que no CORresponent a la situació, va empalar salvatgement el Guerrer espadatxí amb un dels ciris que il·luminava el local. L'espelma va deixar tot empastifat el front d'en Zoro.

"Hahahahahahaha!" - va riure l'espadatxí.

"Esperad a que le llegue la cera a los ojos, ya veréis la gracia que le hace, ya..." - va dir l'Atobe als seus companys. La reacció incendiària d'en Zoro no els era res de nou, així que el van deixar fer. Se'l miraven, pacientment, esperant que l'atac de l'Ulquiorra el deixés incapacitat per a les pròximes hores. Aviam si així els deixava viure tranquils.

"Hahahahah—AAAAAAAAAAAAARRRRRRRGGGH! CREMA! CREMA! SA PUTA MARE DAMUNT D'UN ASE, CREMAAAAAAAAAA!"

"Així no avançarem pas mai. Hitsu, no hi pots fer res?"

"Com què?"

"No sé, CONGELAR-LO AMB LA TEVA KATANA DE GEL!"

"I per què no l'estomaques tu amb els teus TONFAA IRROMPIBLES!"

"Perquè em fa pena, pobrissó. Ja suficient creu és haver d'aguantar la proximitat amb en Zoro. No cal ser cruel."

"I congelar-lo no ho és?"

"Si algú em congela, té garantit poder escapar d'aquí amb el vist-i-plau de la Nalataia i la Kireko. Jo m'hi arriscaria. És clar que una criatura sense COR com jo no pot entendre els dilemes dels éssers com vosaltres" - l'Ulquiorra seguia de peu davant la porta, atacant de tant en tant en Zoro amb més ciris, i fent cara d'estar gaudint com un nen petit amb un cassó de xocolata fosa. Però alguna cosa a la seva mirada va alertar els valerosos concursants...

"¿Tiene un tic en el ojo?"

"Què coi representa que fa?"

"¿Será morse? ¿Es eso morse, payaso bicolor? Porque, si es así, te digo ya que no tienes ni puta idea. A no ser que le estés proponiendo una bacanal a aquella mesa del fondo, en cuyo caso, aplaudo tu originalidad pero, y te lo digo por experiencia, no va a salir demasiado bien. Aunque bueno, quizá te gusta eso de quitarte astillas de los huev—"

"NO ÉS MORSE!"

"Vols fer el favor de congelar-lo perquè puguem sortir d'aquí d'una santa vegada!" - i sense pensar-s'ho més, perquè ja ho havia fet prou i així estaven les coses, en Hitsugaya va invocar glaç i gel, tempesta i temporal, i va segellar l'Ulquiorra en una presó de glaç indestructible.

"Li dono cinc minuts a tot estirar. Va, marxe—ZORO! Deixa de plorar i espavila!"

"La victòria és meva, MEVA! M'heu sentit?!"

"¡QUE CORRAS, TE HE DICH!" - i això feia en Zoro: seguir la veu del seu company per escapar d'aquell lloc, però la cera dels ulls li impedia veure les taules. I l'Atobe, que n'era totalment conscient, corria entre elles, fent zig-zags impossibles de seguir per algú que no hi veia tres en un burro.

"Atobe, ja n'hi ha prou! Kyaaaaaaaaaaaaa! S'ha aixecat de la cadira! La Kireko s'ha aixecaaaaaaaaaaaaaaat!"

"Mecaguen... cabeza de sapo, ¡QUE CORRAS, COJONES! ¡DEJA LAS MALDITAS MESAS EN PAZI!"

"HO FARIA, PERÒ RESULTA QUE SÓN AL MIG!" - i van sortir tots en tromba, passant pel damunt l'estàtua de gel de l'Ulquiorra, que se'ls mirava amb resignació i cert alleujament.

"Hum, i la recompensa què?"

"Es una puta hoja de papel, Nala. Nadie, ¡NADIE QUIERE ESO!"

"Però són les indicacions... i he fet dibuixets de cors i abraçades. Mira, mira..."

"..."



"¿En qué mundo, EN QUÉ MUNDO, el explorador del grupo se pelea con su barra indicadora de vida y termina mandándonos a un MALDITO Y PURULENTO LODAZAL? ¿EN QUÉ JODIO MUNDOOOOOOOOO?!" - l'Atobe anava de fang i pus fins els colzes. I ell era dels alts. A en Kid i a en Hitsugaya ni tan sols se'ls veia. Els altres anaven emmerdats a diferents alçades, però tots compartien les ganes d'esventrar en Kid per la seva nul·la capacitat de dur-los pel bon camí.

"Va, va, no cal ser desagradable! Hem fugit d'aquelles dues harpies, no? I qui ens ha guiat en la nostra noble escapada? En Ki—"

"Nadie."

"Com que no? I a qui seguíeu, als núvols?!"

"Als núvols no, però al núvol de pols que aixecaven els teus peus i els d'en Hitsugaya, sí."

"Y anda que no corrian, ¡los hijos de la gran fruta!"

"A su favor diré que verme tal como llegué al mundo es un golpe duro para cualquiera, sea cual sea su sexualidad, porque es imposible no sentirse intimidado por mi presencia. Y, claro, perseguirles agitando al viento mi séquito real casi podría considerarse un ataque a su dignidad. Entiendo que desearan perderme de vista lo antes posible y poder borrar así de sus apabullados cerebros aquella visión. Lo que no creo que les haya quedado demasiado claro es que, hagan lo que hagan, intenten lo que intenten, mi báculo oscilante quedará por siempre grabado a fuego en sus recuerdos. No habrá momento del día en que cierren los ojos y no vean a mi excelso cayado meciéndose apaciblemente entre las brumas de su memoria."

"Que li donis tants noms al teu pardal em fa venir basarda..."

"Uix, gorrión, ¡que bonita alegoría!"

"Molta basarda no et causarà quan no has parat de mirar-se-la en tota l'estona que portem aquí, coberts de fang i excrements."

"ÉS QUE TAMPOC EM QUEDA GAIRE MÉS REMEI!" - l'Ouji anava de peu damunt les espatlles d'en Zura. No semblava pas que l'amoïnés gaire que el seu cavall de tir s'enfonsés a cada passa que feia. Ell estava ben content de ser allà al damunt, controlant els voltants. En Zoro, que anava darrera d'en Zura, no podia evitar veure la cigala flàccida del seu company penjant-li davant la cara. No la mirava per gust. "ÉS CLAR QUE NO! PER QUÈ HAURIA DE VOLER FER-HO, SI JO JA EN TINC UNA DE PRÒPIA?!"

"Eso no quiere decir que no pueda gustarte la de Ouji."

"QUE NO M'AGRADA! NI LA SEVA TITA NI ELL!"

"I a qui li agrada l'Ouji?"

"¡Pues a mucha gente!"

"¿Gente doguriana?"

"No, curiosamente, a ellos no les gusto demasiado." - aquell fangar no tenia fi. O potser sí, però l'explorador que els havia de guiar pel bon camí feia estona que havia deixat de respirar, llevat que ell i en Hitsugaya haguessin après a respirar

fang, és clar. Hi havia mosquits arreu i semblava que sentien una predilecció especial per burxar-los els pèls del nas. En Zoro en tenia tants que les seves narius havien crescut tres cops la mida normal. En Hibari i l'Atobe havien optat per empastifar-se de fang tota la cara, però no els havia servit de gaire: eren mosquits de fangar, òbviament que serien capaços de desempallegar-se d'una mica d'aigua bruta per arribar-los fins la pell!

“¡Yo me cago en la cabellera morena de Kid! ¡Más le vale no salir de debajo del barro porque lo ma—!”

“PER FI!” - l'Atobe va girar tan de pressa el coll que es va deixar inconscient a ell mateix l'instant que el caparronet d'en Kid apareixia d'entre aquelles aigües brutes i repugnants. En Hitsugaya, que ho va trobar força estrany, no va tenir temps de preguntar res perquè una munió de mosquits famolencs el va cobrir de cap a peus. Bé, de cap a espatlles, que era tot el que quedava al descobert.

“Benvingut al món dels mosquits.”

“I ara què?”

“Doncs ara sortim d'aquí, i no Kid, no t'estic convidant a que ens guïis, AIXÍ QUE DEIXA ESTAR EL CONY DE MAPAI!”

“Oye, ¿no habría que arrastrar al tenista? Lo digo porque es nuestro médico o que se yo. Y aunque yo no contraiga enfermedad alguna, vosotros no estáis libres de pecado.”

“Tu ets el més pecador de tots, carallot...”

“I qui més hagi pecat, pot llençar la primera pedra!”

“No, això no funciona aix—” - però no va acabar la frase perquè van començar a caure-li pedres per tots els costats, i com més pecador era el qui la llençava, més grossa la pedra. Al final, i de tant volar rocs, els nois van aconseguir foragitar els mosquits.

“¡Bueno, pues ya podemos dar por zanjado el episodio de “Un gorrión en el lodazal de las tinieblas”!”

“Què diu aquest ara, d'un pardal?”

“Està parlant de la seva tita.”

“Ah, ja ve—QUÈ?! PER QUÈ?! Hiba, què coi heu estat fent?!”

“Jo? Aguantar-los. Et sembla poc?” - els grup de mercenaris a l'atur havia aconseguit sortir del fangar gràcies a la inestimable ajuda de la barra de vida d'en Kid, que no només marcava acuradament el nefast estat de salut del Déu de la Mort, sinó que també era una brúixola força decent. Ara s'estaven dempeus al cap damunt d'una vall exòtica i habitada per plantes que es lamentaven en veu alta sobre la mala qualitat del sòl.

“Oh, qué original, ¡plantas con opinión propia! ¡Esto es fascinante! Pensaba que sólo los ejemplares de Dogura tenían conciencia de ser, pero ya veo que la evolución empieza a dar sus frutos. ¡Ajá, ajá!”

“El penjat aquest ja sap que això és un joc?”

“I el més important, sap que una colla de plantes pensants no són bones notícies per a nosaltres?”

“Va, baixem a la vall abans no es faci fosc!”

“JA ÉS FOSC, GAMARÚS!” - per una vegada, en Zoro tenia raó. És clar que era millor no dir-li-ho o li pujarien encara més els fums. Així que tothom va fer veure que no se l'escoltava. Cansats, abatuts, famolencs i desmotivats, els nois van emprendre el camí que els hauria de portar al final d'aquesta història... encara que el final estigués lluny, tant lluny que ni tan sols aquest humil narrador era capaç de veure'l. Per fortuna, n'hi havia que sí sabien com continuava la cacer— història! Història!

“Has dit cacera! Ara no ens vulguis enganyar!”

“¡KID! ¡Que ya te hayas vuelto loco no justifica que pegues esos gritos! ¡¿ACASO QUIERES QUE EL BOSQUE PARDUZCO ESTE

SEPA QUE ESTAMOS AQUÍ DE EXCURSIÓN Y QUE SOMOS COMESTIBLES, TÚ MÁS QUE NINGUNO, POR SI ALGUIEN ESTÁ INTERESADO EN SABERLO?! Pues cierra el buzón."

"Tu ets qui més ha cridat de tots."

"Y más que va a gritar cuando se de cuenta de lo que le cuelga del cuello." - efectivament, qualsevol a qui li pengés allò del coll estava autoritzat a deixar-se la veu amb tantes forces i ganes com li sortís de la magdalena. Perquè aquella sangonera no era normal. Ni tan sols monstruosa. Era, així de simple. I com més era ella, menys ho era l'Atobe. Però el pobre prou problemes tenia mantenint-se en peu, així de pesada era la càrrega de l'animaló i de la pèrdua de sang. Lentament, i com un castell de cartes que s'esfondra, el tennista va acabar amb la cara a terra i, atès que no tenien cap altre lloc millor on estar-se, els nois van muntar el campament al seu voltant.



"Vull suposar que teniu algun pla, no?"

"Home, doncs per una vegada, el podries tenir tu."

"No, si tenir-ne, en tinc un. Però és privat. Privat i especial."

"Si es que vas a esperar a que nos durmamos para meternos mano, ya puedes ir olvidándote de ello."

"AQUEST ÉS EL TEU PLA, DEPRAVAT!"

"Pues por eso te aviso, ¡córcholis!" - en un atac de generositat i companyonia, en Hibari i en Hitsugaya havien encès un foc damunt l'esquena de l'Atobe, matant dos pardals d'un tret: amb el número 1 havien deslliurat el seu company de la sangonera i, amb el número 2, havien trobat el sopar sense ni tan sols buscar-lo. Després va arribar el número 3, provocant cremades de primer grau al tennista ajagut i, finalment, el número 4, l'espectacle piromusical de l'Ouji. Aquella havia estat la pitjor part de totes. Però ara seien relativament tranquils al voltant del foc, que ja no estava a l'esquena de l'Atobe. Els va durar poc, la pau.

"BOOOOOOOOONA NIT!" - com una clatellada però al revés, la veu d'en Sebastian els va fer caure d'esquena.

"És que no es cansen mai?! Deixeu-nos viure!"

"Hahahaha! No. Duc ordres estrictes que m'indiquen tot el contrari. De fet, crec que tinc el post-it per aquí..." - en Sebastian va remenar-se les butxaques fins que va trobar la nota que buscava i els la va llegir. "Chacho, de ti depende mi felicidad más inmediata. Cuanto más por saco des a los panolis de la casa, menos por culo te daré yo a ti. ¿ME SE ENTIENDE?! ¡EH! ¿ME SE ENTIENDE O TENGO QUE TAQUIGRAFIÁRTELO?! ¿QUE TE LO APUNTES, COÑO! ¡A VER, QUE NO ME FIO! ¿DONDE ESTÁ? ¡QUE YO LO VEA!"

"Bé, no li podem negar que es insistent."

"I cridanera."

"¡Y VUESTRA PUTA CALAVERA DEL REVÉS, QUE OS ESTOY ESCUCHANDO, MANDRILES!" - la veu de la Kireko els arribava d'enlloc i d'arreu. Saber que la tenien tant a prop, i sense poder veure-la venir, els va deixar escagarrinats a tots.

"Va, va, que només és un ens immaterial que es comunica a través del temps i de l'espai. No està realment aquí. Ni aquí ni enlloc. No els sembla fascinant, la física quàntica?"

"No estaré yo, pero estás tú, ¡que para el caso es lo mismo!"

"Kireko, deixa que en Sebas-chan faci la seva feina, caram!" - el majordom es mirava somrient els concursants mentre aquell parell de veus amorfes seguien discutint sobre temps de maduració del formatge i la lliga de futbol somali. D'entre

les seves múltiples capes de roba, en va treure una llarga llista de la compra que va resultar ser una llarga llista d'indicacions per arribar al bosc humit més proper.

"Però com ja hi són, això que s'estalvien. No són gaire bones, les indicacions, sincerament."

"Com que no?! Però si les he escrites jo mateixa! Amb cors i tot!"

"Claro, porque "Rodead el segundo corazón a la derecha y luego tomad el camino que va hacia el abrazo" es útil y ¡PARA NADA CONFUSO!"

"Doncs en Shuu ho hauria entès!"

"¡PUES SE LAS DA A ÉL! ¡AH, NO, QUE HA HUIDO!" - l'arbre més proper li va cardar tal coça als genitals que l'Atobe ja no es va aixecar fins el matí següent. De fet, no es va aixecar, sinó que el van arrossegat d'urgència els seus companys perquè hi havia una planta carnívora, i amb certa tendència a les abraçades letals, que se'ls volia menjar i, com que els calia un metge si volien sobreviure a tot allò, no els va quedar altre remei.

"Bé, a banda d'aquestes instruccions, també els porto les seves fitxes de personatge, tot i que sospito que ja se n'han fet una idea."

"Una idea? Sí, UNA GRAN IDEA!"

"També ens les podríeu haver entregat abans! La de patiments que ens haguéssim estalviat."

"No cantis victòria encara, Kid."

"Ciertamente. Te auguro un futuro muy negro a nuestro lado." - en Sebastian els va allargar uns folis grapats de mala manera i, abans de marxar embolcallat per les ombres de la selva, els va desitjar molta sort en el viatge que estaven a punt d'emprendre. També els va dir que els trobaria a faltar i que pensessin en ell quan fossin davant les portes de l'infern, que de ben segur s'alegrarien de veure'l.

"Ala, pues ya nos ha dejado el marrón. Oye, ¿y qué dicen esas hojas? ¿Algo que nos podamos comer? ¿Beber? ¿Fumar?"

"Bueno, bueno, bueno. Creo que es ahora cuando mis dotes como bardo van a ser más necesarias. Veamos, ¿por dónde debería empezar?"

"Morint-te. Això seria un gran inici."

"I millor final."

"Un conte! Jo vull un conte de bona nit!"

"Creieu que si llepo aquesta granota em moriré més de pressa?"

"Prohibit morir-se, Kid! Aquest calvari el passarem junts."

"O fins que la mort ens separi."

"I per això us preguntava si llepar la granota incrementa les meves possibilitats de dinyar-la ja o en unes hore—"

"¡QUE OS CALLEÍS! Me dispongo a leer y quiero que todos, TODOS, escuchéis mi voz, que luego siempre decís que no os aviso cuando pasan cosas, pero si no me prestáis atención, ¿cómo os vais a enterar de nada?"

"Sssssshhhhh!"

"Así me gusta, Zura, buen chico. Empecemos, pus—"

"Hahaha, has dit pus!"

"¡PUS LA QUE TE VA A SUPURAR POR LOS OJOS COMO NO CIERRES EL PICO! A ver..."

...

La Gran Obsidiana Carmesí se ha extraviado en los abismos del reino. Y sólo el mayor de los héroes y su variopinta troupe de criaturillas salvajes podrá dar con ella. De no hacerlo, se presagian dolorosas y trágicas consecuencias para los diligentes acompañantes del poderoso héroe de héroes. Y así como la vida es una vorágine de dramas, dilemas, dimes, diretes y costras en la rodillas, también lo será vuestra aventura. Nada de lo que creáis conocer volverá a ser lo mismo

...

“¡Afortunadamente! ¡Vaya tostón de juego si no fuera así, ¿no?! ¡Anda que no les iba a caer una buena reclamación a las del juego! ¡Vamos, de aquéllas que te dejan el culo torcio!”

“OUJI! Fes el favor de continuar. I para ja d'inventar-te coses!”

“Palabra por palabra, lo juro.”

...

Olvidaos de vuestro hogar. Olvidaos de su hogar. Olvidaos de cualquier hogar, ¡pues ya no estáis en terreno conocido! Queridos participantes, bienvenidos a El Gran Joc

...

“Vaya nombre de mierda le han dado. ¡Esto es una tomadura de pelo! ¡¿Dónde está mi dinero?! ¡QUE ME DEVUELVAN MI DINERO! ¡TONGO! ¡TONGO!”

“Tanga! Tanga!”

“He dicho TONGO, ¡cerilla chamuscada!”

“Us voleu callar d'una punyetera vegada?!”

...

Si queréis salir con vida de este lío en el que os han metido, que no explicitamente enteros o con el mismo número de apéndices con los que entrasteis, vais a tener que ser más listos que nunca. Vais a—

...

“¡HA, PUES ESTAMOS JODIDOS!”

...

—tener que ser más rápidos que antes. Deberéis ser otras personas más que nunca porque vosotros sois unos paquetes de cuidado, que ni fregar un cazo sabéis, ¡panda de haraganes! La Gran Obsidiana Carmesí se ha extraviado en los confines del más allá. Vosotros la encontrareis, la empaquetareis, la mandaréis por Correos y nos la entregareis sana y salva, o correrá la sangre. Y, encima, ¡no podréis libraros de este macabro juego! La Gran Obsidiana Carmesí se ha extraviado entre brumas y tinieblas, ¡pobres aquellos que osen ponerle un dedo encima, ¡porque les cortaran las pelotas en rodajas, las freirán y se las darán a los cerdos!

...

“I aquesta mania d'amenaçar-nos sempre? És que no saben demanar les coses si us plau?!”

“Que potser els faries el favor, si t'ho demanessin amb bones paraules?”

“No. Però això és un altre tema.”

“Bueno, vayamos por partes. Sabemos qué es la Gran Obsidiana Carmesí esta de la que hablan. Aunque, y siendo realistas,

lo de obsidiana carmesí me parece una contradicción en si misma. ¿Cómo se puede ser obsidiana Y carmesí a la vez? Obsidiana con reflejos carmesí, sí, como las mechas californianas esas horribles que lleva todo el mundo y que son el acabose del buen gusto. Incluso obsidiana y carmesí, por eso de ir a rayas, si bien es un estampado que para nada está de moda. ¿Pero obsidiana carmesí a la vez? ¡Es como decir de un animal que es pato y rata al mismo tiempo! ¡Absur—

“¡TÚ SÍ QUE ERES ABSURDO! ¡ORNITORRINCO! ¡SE LLAMA ORNITORRINCO!”

“¿Ah, pero que eso existe? Vaya, ¡en qué planeta de lúnicos he aterrizado!”

“Ouji, ens fas el maleit favor d'acabar el cony de text, SI US PLAU?”

“¡Claro que sí, mi buen hombrecillo!”

“Veus, no és tan difícil.”

“Li ha dit homenet...”

“No cal ser prefecte.”

...

Como personas nuevas que vais a ser, ¡debéis ser otras! Y dado que sois una panda de tulipanes deshidratados, hemos creído oportuno endosaros unas nuevas identidades al tun-tun, que así es mucho más divertido. Nuevas identidades acorde al número de neuronas que os acompañan día a día. Y, jojo, que en ningún momento hemos dicho mejores, sólo nuevas, que nos conocemos! Así pues, estad atentos, ¡alcornoques de mar!

Atobe, el tenista que todo lo puede menos mantener el pito en su lugar, le otorgamos el papel de Sanador, así podrá palpar carne sin tener que dar demasiadas explicaciones. Es el receptor del poder divino, el azote de los no-muertos, ¡el señor de las tiritas! Sus poderes sin parangón mejoran las habilidades de sus compañeros... a raquetazos. Pero cuando los usa con el pito no, entonces sólo causan quebraderos de cabeza. Sobre todo a Hibari. Pobre, lo tiene hasta los mismís—

...

“Pero bueno, ¡¿ESTO QUE ES?! Que ataque más gratuito te has sacado de la manga, ¡Ouji!”

“Que va, que va, palabra por palabra. Sólo leo lo que mis ojos interpretan.”

“Ja, ¡aquest és el problema.”

“Bueno, pues sigo...”

...

A Hibari, el más sigiloso de todos y cuyo cuerpo rebosa veneno, hostilidad y ladillas, le adjudicamos las habilidades del Asesino. Es la mano izquierda del espía porque la derecha la tiene ocupada apartando a Atobe de su trasero. Sus armas son sus temibles tonfa y los usará contra cualquiera que le de demasiado por saco. Sea quien sea, ¿entendido cabeza de sapo? No le va a temblar el pulso si tiene que metértelos por donde no entra la luz del sol, aunque en tu caso sí lo hace porque tienes los esfínteres más dados de sí que la goma de las bragas de Nala

...

“Macabes de comparar amb unes calces?”

“Eso he hecho.”

“Y no unas bragas cualesquiera, no, ¡unas de Nala! ¡Imperdonable!”

“ALESORES ADMETS QUE T'HO ESTÁS INVENTANT TOT?!”

“Majormente.”

“Porta el diantre de papers!” – en Hitsugaya va arrencar de les mans de l'Ouji els fulls grapats i va llegir què hi havia escrit. En Hibari, recolzant la barbeta a la seva espatlla i menjant-se unes bones crispets amb Toblerone, es va mirar atentament què revelaven aquelles lletres...

“No entenc una absoluta merda. I tu?”

“... Ouji, per majoria i consens absolut, hem decidit que continuïs tu. Gràcies.”

“Tampoc, eh?”

“Quina cal·ligrafia més terrible. És com si l'hagués escopida una cabra posseïda pel diable mentre feia la declaració de la renta.”

“El diable?”

“No, home, la cabra.”

“I per què hauria de fer la declaració de la renta una cabra?!”

“Tindrà terres.”

...

A Hitsugaya, el de la piel de porcelana y la lengua viperina, no por lo que suelta, sino porque un día se la mordió y de tanta fuerza que hizo, se la partió en do—

...

“Això és mentida!”

“¿Que tienes la lengua de Nagini? No, amigo mío, eso es tan cierto como que yo tengo una raqueta mágica y tú no.”

“Que no me la vaig mossegar! Me la vas partir tu perquè volies saber què se sentia quan una serp el menjava els o—”

“LALALALALALALALALA!”

“Quin niu de grills...”

...

—dos, le entregamos los poderes del Mago. Su magia elemental es la prueba fehaciente de que el mundo se va al carajo. Y ya puestos a autodestruirnos, ¡que mejor que hacerlo con un mojito en la mano! Su báculo elemental parece una katana, que lleva atada a la cintura y usa a modo de katana. Es una katana. Es el miembro pensante de la pandilla, cosa que no le entusiasma en lo más mínimo, porque ya podrían haber designado tal papel a otro. Pues qué quieres que te digamos, chico, te ha tocado, ¡te jodes! A ver si ahora vamos a tener que asignaros las obligaciones que os salgan de los pelos del culo, no te fastidia

...

“Ets el membre pensant. Espero que no et pugi massa al cap.”

“¡Eso, eso! El capullo guardadito en su sitio, ¿eh? ¡Jajajajajaja!”

“Ouji, ets home mort tan aviat com acabis de llegir l'arxiu.”

...

A Kid, que lo vemos muy paradillo siempre y le encanta dar lecciones de moralidad a diestro y siniestro, le damos los dones del Explorador. Bueno, por eso y porque es un enano relamido y prepotente, como cierto otro explorador de su mismo tamaño físico y mental. Así que como no teníamos al original, pues nos ha tocado conformarnos con el desaborido éste. Su papel será esencial

durante las múltiples misiones en tierras desconocidas puesto que, ¿quién mejor que él para mandar de una coz en la boca a tomar por culo y comprobar así sobre el terreno si hay enemigos al acecho, dispuestos a dejar vuestras tripas expuestas al sol? ¿O para dejarlo atado a una piedra cuando os persigan hordas de camellos caníbales y así daros tiempo a salir por patas mientras se lo meriendan a él? Pues ése es Kid, amo de la brújula y experto en nudos de los Boy Scouts

...

"No és just! No és gens just! Per què sempre m'haig d'endur jo totes les castanyes?! PER QUÈ?!"

"Imagino que la alternativa era que lo hiciéramos alguno de nosotros, y eso seria injusto. Ser tú ES INJUSTO. A ver si te entra en la sesera de una maldita vez: ¡NADIE QUIERE SER TÚ!"

"Kid, tots tenim el nostre paper a la vi—"

"ELS COLLONS! El meu paper em matarà!"

"I els nostres també. A tu, dic."

"PERÒ PER QUÈ?!"

"PERQUÈ ETS MOLT PESAT!"

...

A Cabeza de Sapo—

...

"PODRÍEU FER SERVIR EL MEU NOM, COM A MÍNIM!"

...

¡Eh, maldito bastardo, como vuelvas a interrumpir el relato, te encerramos dentro de una lavadora y le damos al centrifugado hasta que se te salgan los intestinos por las orejas, ¿está claro?! Bien, por tu silencio, intuyo que sí. Como decíamos, a CABEZA DE SAPO, toma mayúsculas, le encasquetamos el papelón del Guerrero, que él creará muy guay, pero no. El caso es que como tiene tres espadas, si eso no lo convierte en guerrero, ¿qué lo hará?

...

"I ja està? Aquesta és tota la meva presentació? ÉS QUE US VAU QUEDAR SENSE PARAULES?"

"Probablemente sin ganas. Pero, ¿quién soy yo para juzgar el estado de ánimo de nadie, por muchos dibujitos tuyos colgado de los pies y con la cabeza dentro de la boca de un cocodrilo que hayan sido garabateados en los folios? ¿Acaso eso me da el poder especial de la adivinación? ¡No! ¡No juzgues si no quieres que dos matones de discoteca te partan las piernas!"

"PERÒ SI T'HO ESTÀS INVENTANT TOT!"

"Eso sigue sin darme derecho a juzgar las acciones de los demás. Aunque, si quieres que me meta contigo por ser tan sumamente lerdo, sólo tienes que decirlo y encantado te daré tal repaso que desearas renacer de nuevo sólo para permitir que, otra vez, mi mordaz lengua te deje a la altura del estiércol."

...

A Zura, el novicio, el novato, la nueva incorporación de la casa, le regalamos las aptitudes del Espía.

Con él a vuestra vera no sólo podréis infiltraros donde queráis, sino que también os partirán las piernas por doquier, puesto que es un maldito bocachancla.

Pero eso no quita su sorprendente capacidad para colarse hasta en las fiestas más pijas y selectas, ésas a las que hay que acudir con invitación bañada en oro. Sus artes del disimulo no conocen parangón ni tampoco el agua y el jabón de Marsella

...

"Oh, que bé! Quina genialitat! Ja sabia que el meu caràcter alegre i eixerit m'obriria les portes a la fortuna i alegria plenes, però mai m'hauria pensat que tanta felicitat fos possible! Si només un dècima part del que diu aquest text místic és veritat, estic segur qu—"

"Ni que sigui una milionèsima part! Com xerris més del compte, et pelem!"

"Jo mai dels mais delataria els meus amics més preuats! No nego que potser explicaria a un desconegut on teniu les pigues però, és clar, un cop expliques això, ningú és un desconegut, hahahaha!"

"Este tío merece que lo bañemos en miel y lo dejemos delante de la cueva de un oso recién salidito de la hibernación. He dicho."

"Espera, tu per què saps on tenim les pigues?"

"Són coses que un aprèn amb el temps. Amb el temps i la observació nocturna!"

"Ara m'he cagat."

"Efectivament."

...

A Oují, diva entre reinas, lucero incandescente entre mil soles, le entregamos humildemente las artes más nobles, las más espléndidas, ¡las más excelsas de todas! ¡La Maestría del Bardo! De entre sus aterciopelados labios surgen las gestas de los héroes, magníficas y fastuosas, para regalárselas al mundo. Él aporta luz allí donde sólo habitan tinieblas y cuenta con la música de las diosas, que llega a su mente superior para guiar a sus compañeros en los tiempos más oscuros... si bien es cierto que tal canto no aporta nunca nada interesante, por lo que lo retiene dentro de su ser, donde permanece inmaculado y puro. Su clara y cristalina voz sirve de consuelo a aquellos que vagan apesadumbrados por los caminos y, al escucharla, lo único que desean es conocer la bella criatura que detrás de ella se esconde. Es una sirena entregada a la sequedad de la tierra, sacrificándose por aquellas roñosas almas que siguen viviendo en la más tenebrosa negrura, liberando sus miedos y rencores, convirtiendo el mundo en un lugar mejor. Y por mejor queremos decir exactamente eso, infinitamente mejor sin toda esa chusma que pulula por ahí, sembrando el caos a cada rincón y chupando cuota de pantalla que debería ser suya y no de los demás, que ni la merecen ni la necesitan

...

"Vaja, que la teva missió hauria de ser comunicar-nos les anades d'olla d'aquell parell de sonades però, oh sorpresa!, te les guardes per a tu i, de rebot, ens fots la vida a tots plegats!"

"No se en qué momento nada de lo que he leído te ha podido llevar a pensar que os estoy ocultando información."

"No sé, POTSER QUAN DIUS QUE ET CALLES COM UNA FIGA PER AMARGAR-NOS LA VIDA?!"

"¡Jamás he dicho tal cosa!"

"Y si lo hubieras hecho, tampoco lo admitirías, así que, ¿qué más da? ¿Que se va a guardar cosas? ¡Pues adelante, que lo haga! Vamos a pringar igual, ¡SI ES QUE NO SE NI PORQUE OS ENFADÁIS!"

"¡Bien dicho, querido amigo!"

← ● →

"D'acord, doncs. Disposem d'unes instruccions altament inútils, d'unes fitxes de personatge completament inservib—"

"Si és que no expliquen res de bo!" – l'Ouji, que s'estava emprovant diferents modelets dels molts que en Zura guardava a l'escrot, va aprofitar el foulard que tenia a les mans per emmordassar en Zoro i lligar-lo de mans i peus. L'espadatxí semblava una U deformada pel temps i desenes de tones de roques damunt les espatlles. Que en Kid li estigués esculpint les lumbars a cops de monopatí no tenia res a veure.

"Cabeza de sapo, interrumpir a los demás es de muy mala educación. Y eso es algo que me enerva de una manera peligrosamente violenta. Además, como bardo que soy, es mi deber transmitir las buenas costumbres de los pueblos a los que visitamos y de sus gentes. Y tu insistente manía de abrir la boca cuando no te corresponde y—"

"Y cuando le corresponde también, no nos engañemos."

"—y cuando no, también, nos deja al resto en una desagradable disyuntiva. Sí, sí, no me mires con esos ojos de atún expuesto en el mercado del pueblo desde la semana pasada: eres un incordio."

"¡Y un patán!"

"Así que ¡HAZ EL PUTO FAVOR DE NO METER TU ASQUEROSA LENGUA DONDE NO DEBE ESTAR, MALDITO HIJO DEL ESCABECHE!"

"Doncs l'Atobe t'ha interromput a tu i no t'has ni immutat."

"¿ACASO QUIERES QUE TE FULMINE CON UNO DE MIS RAYOS GALÁCTICOS, CRIATURILLA?! ¿No? Eso me había parecido cuando te has meado encima al oírme gritar. Hum, tendré que empezar a hacer uso de las mayúsculas más a menudo." – en Zoro, tot i la mordassa, reia a llàgrima viva, fotent-se del seu company, si bé la seva situació no era pas millor. D'acord que a en Kid se li havia escapat un riuet de líquid ambarí entre les cam--

"Riuet? PERÒ SI PRÀCTICAMENT S'HA DESHIDRATAT DE LA POR! HAHHAHAHAHA! HAHHA—AAAGHCOFCOF—HAHAHAHA!"

"AVIAM SI TENNUEGUES D'UN CONY DE VEGADA, POLLÓS!" – però tot i els foscos desitjos d'en Kid, en Zoro seguia respirant: a batzegades i entre espasmes, però respirant.

"Nada, eso lo soluciono yo en un periquete." – un *periquete* anomenat raqueta. Una raqueta que va acabar, amb la part ampla pel davant, dins dels pulmons d'en Zoro. "Ale, listo. ¿Moraleja? ¡SI ME HINCHAS LAS PELOTAS, TE COMES LA RAQUETA!"

"Begbo bghi beghsthaba bgfihcbaght ambh loughfbiji!"

"Voleu fer el favor de callar tots plegats!" – en Hibari sostenia, a penes i treballs, un Hitsugaya enfurismat que brandava amunt i avall la seva gèlida katana. Era curiós que ningú s'hagués adonat de la dràstica baixada de temperatura, sobretot en Zoro, que havia quedat cobert d'una capa de glaç irrompible que el mantenia immobilitzat a terra. Lentament, el glacial shinigami, ara reconvertit en Mag, recuperava els seus nervis d'acer i aquella paciència tan seva que el caracteritzaven per suar olímpicament de tot el que passava al seu voltant. El clima va recuperar les temperatures que li corresponien i en Hitsugaya va deixar d'escopir escuma per la boca.

"Genial, ara que ja estem més tranquils i en Zoro ha après que ha de tenir la boca tancada si no vol que li entrin raquetes d'altri, continuem. Tenim fitxes i tenim un mapa, que ens serviran de poc perquè ni mort me'n refio de res que ens puguin oferir aquell parell de llunàtiques. Així que, idees?"

"Cal que trobem la Gran Obsidiana Carmesí i l'entreguem amb urgència a les Mestresses de la Masmorra!"

"A qui?"

"A les Mestresses de la Masmorra! Elles, font de saviesa universal, sabran què fer-ne, del gran roc anhelat!"

"Ya vuelva a hablar raro. ¡Y yo sin raqueta que meterle por el ano! ¿Ves, cabeza de sapo? ¡¿VES EL SUPPLICIO QUE CAUSAS?!"

"Zura, no som DHL"

"Hiba, posats a anomenar un servei de logística global, com a mínim, ESCULL-NE UN D'EFICIENT!"

"SEUR?"

"Yo envié una vez un paquete con SEUR. Sigo esperando que se pasen por la Gran Casa a por él."

"Correus?"

"No envíes gaire coses tu, oi?"

"Pero, vamos a ver, ¿IMPORTARÁ MUCHO EL JODIDO SISTEMA DE ENVIO DE LA PUTA PIEDRA?! Cogemos la piedra, les llevamos la piedra y ¡SE LA METEMOS POR LA OREJA! En tandem, si os gusta más, ¡PERO DEJAD DE DAR YA POR SACO CON LAS SIGLAS, QUE TIENEN COPYRIGHT!"

"Ja, només les sigles. Com si tota aquesta història no estigués farcida d'atemptats contra la propietat intel·lectual!"

"Queridos, yo propongo darnos un paseo por este espléndido mundo, tan repleto de oportunidades y ocasiones para dar con nuestra Verdadera Voluntad, y así practicar nuestros, sin duda, alucinantes poderes. Estoy convencido que vamos a necesitarlos porque, de ser cierto eso de que aquel par son las Amas de la Mazmorra, veo venir que nos tocará partirlas la cara para salir con vida de aquí." - dempeus damunt d'un tronc, amb les cames ben obertes, i airejant les seves prunes alienígenes, l'Ouji contemplava decidit l'horitzó, convençut que enlloc millor trobarien resposta a les incògnites de la vida. El vent que s'escolava entre les branques dels arbres feia voleiar els seus cabells daurats, convertint-los en ones d'un mar invisible...

"Sí, un mar ple de mosques i mosquits que ens estan cosint a picades! Ouji, fes el favor de guardar-te les prunes a la butxaca!"

"I d'on culleres ha tret fruita fresca, aquest?!" - entre en Hibari i en Hitsugaya van aconseguir que l'Ouji abandonés el seu esplèndid pedestal arbori, si bé no ho va fer ni en silenci ni de bon grat. L'Atobe, que s'havia fabricat una corda amb els pèls daurats de la cabellera del seu company, va fer-hi un nus corredís. Va passar la soga pel cap d'en Zoro, va comprovar que estigués ben travada a les seves dents i es va posar en marxa. Darrera seu, els seus amics el seguien, sense entendre ben bé perquè el Sanador els guiava quan això era feina d'en Kid qui, clarament, s'estava escaquejant.